

Un secol de la bătăliile de la Mărăști, Mărășești și Oituz.

Acum o sută de ani au avut loc bătăliile de la **Mărăști, Mărășești și Oituz**. Am căutat în cărțile indicate mai jos istoricul acestor grele încercări...

Generalul german von Mackensen plecase de la București pe data de 5 iulie, spunând: «La revedere, la Iași, peste două săptămâni» ([3] p. 324); Puterile Centrale doreau dispariția României independente, refugiată în Moldova. S-a luat în discuție refugiarea guvernului și a familiei regale în Rusia, dar Ferdinand, alături de care se găsea generalul Berthelot, a refuzat categoric.

Mai întâi au atacat românii, împreună cu rușii, la **Mărăști**, împotriva trupelor germano-austro-bulgaro-turce. Între 22 și 24 iulie ei avansează rapid. Dar pe 25 iulie sosește o telegramă de la Kerenski, șeful guvernului rus, care ordonă suspendarea ofensivei pe întregul front ([1] p. 145). Totuși, Averescu continuă atacul până pe 1 august, străpungând frontul pe o adâncime de 20 de km. Este o victorie deplină!

La **Mărășești**, pe data de 5 și la **Oituz**, pe 8 august, au atacat Puterile Centrale, sub conducerea lui von Mackensen, cu o enormă pregătire de artilerie «sprijinită prin bombardamente cu gaze asfixiante» ([1] p. 146). O parte din armatele ruse fuseseră deja trimise în Galiția, unde trupele rusești se retrăseseră pe 100 de km. Dintre combatanții ruși rămași în Moldova, unii au luptat (defensiva nu le era interzisă), dar majoritatea s-au retras fără să lupte.

Multe mărturii atestă eroismul ostașilor romani; astfel, Kirițescu (p. 334), relatează sacrificiul regimentului 40 - din care 7 ofițeri și 120 soldați cad prizonieri, toți ceilalți fiind căzuți în luptă.

Frontul se stabilizează, revine la războiul «de poziție». Ofensiva germano-austriaco-bulgaro-turcă a eșuat; nici unul din obiectivele stabilite de comandamentul german nu a fost atins ([3] p. 345). Și așa a rămas până la data armistițiului franco-german (11 noiembrie 1918), în ciuda păcii încheiate de Rusia și a proiectului de Tratat româno-german de la Buftea, care nu a fost ratificat de rege. Ferdinand a refuzat dezarmarea armatei române rămase pe poziții, astfel încât von Mackensen, cu 170.000 de combatanți, era încă la Mărășești în noiembrie 1918.

După retragerea puțin glorioasă din anul 1916, acest succes face că românii să fie văzuți altfel de către străini... și de către ei înșiși! Datorită lui, România s-a prezentat cu fruntea sus la negocierile de la Paris, care s-au concretizat prin binecunoscutul Tratat de la Trianon.

Să amintim că pe data de 6 august 1923, un covăsnean, Justinian Teculescu, pe atunci episcop al Armatei, «a pus piatra de temelie a mausoleului de la Mărășești,... a organizat instituția Eroului Necunoscut (Soldatul necunoscut) și aducerea rămășițelor pământești ale acestuia de la Mărășești la București, precum și înhumarea lor în Parcul Carol» ([4] p. 33).

Cei 22 de combatanți francezi căzuți în aceste lupte vor fi înmormântați la Iași, unde, în mod miraculos, monumentul a fost păstrat, poate fi văzut și astăzi.

Iar, în memoria familiei, unul din atât de numeroșii eroi ai acestor lupte a fost un alt voineștean, Maior, cumnat al episcopului, soțul «leliței Lenica» născută Teacă.

Nicolas Teculescu

23 iulie 2017

NOTE:

Găsiți informații interesante în cărțile:

- [1] *La Roumanie de la Triplice a l'Entente*, de Jean-Noel Grandhomme, Ed. Soteca 2009
- [2] *Berthelot, du culte de l'offensive a la strategie globale*, de Jean-Noel Grandhomme Ed. Ecpad 2011
- [3] *La Roumanie dans la Guerre Mondiale*, de Constantin Kiritzesco Ed. Payot 1935 (reeditată în limba română, la București în 1989);
- [4] *Teculeștii din neam în neam*, de Luminița Cornea, C. Bătrâna și Ion Lacatușu, Ed. Angvstia, 2008